

Ben Buradayım Sevgili Okuyucum Sen Neredesin

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 09 Şubat 2021

Kim olduğumun ya da olduğunun bir önemi yok asla aslında her önemsiz detay tüme varım için var olmaya devam edecek ve yokluğu olmayan her şiir ve her hikâye bir şekilde hayata mal edilecek.

Renkleri önemsemiyorum ya da havanın nemini, isini.

Sözcüklerse rehavet yükleniyor gün boyu tıpkı bir ömrüm imla hatası ile geçtiği için yanlış yapmama gayreti ile güç sarf ediyorum ama dünde kalan sarf edilmiş harcanmış hayatın yanında ne ki tüm olup biten?

Bir yükümlülüğüm de yok aslında belki de yokluğun analizini yapıyorum var olduğuma dair geliştirdiğim inançla ve işte adeta bir su doku gibi sözcüklerle değişiyorum zemini aslında zemin ayağımın altından kayarken sözcükleri kat belliyorum ve tam da dokunacakken...

Kaybolmam an meselesi.

Anda saklı bir histeri ise kimi zalimin de gücünü aldığı ve her nedense sapkınlıkların pek bir revaçta olduğu zamanlardan geçiyoruz.

Bir ön söz koymam gerekirse hayata.

Oysaki ben son sözü söylemek adına koştura koştura yaşıyor ve yazıyorum ve hızdan nefesim kesilip ansızın da bir nokta koyma ihtiyacı hissedip...

Ama içim elvermiyor işte çünkü ben noktaya küsum aslında bana küsen birileri var ki asıl benim küskün olmam gerekirken...

Hiyerarşi elbet bazen önümü kesen ama hep de saygı duyduğum en azından kendime olan saygımı korumak adına içinden geldiği üzere hele ki kendimi en arka sıraya yerleştirirken bazen de insanların kafasındaki şablonu tahayyül etmek adına deli gibi beyin fırtınası yaptığım nihayetinde pestilimin çıkıp adımını dâhil her şeyi unuttuğum en başta hatta sadece kendimden şüphe ettiğim.

Bir konu arayışında değilim asla çünkü bir sözcükten yola çıkıyorum ve yol beni zaten konumlandırıyor nerede olmam gerektiğine dair buna rağmen son zamanlarda bana yaşatılan olumsuzluklardan dolayı mıdır ne kendimsiz bir dünyanın çizimini yapmış bulundum uzun bir süre ve sınıdığımı vakıf bir o kadar sinmem gerektiği hissine kapılmışken ansızın bir şimşek çaktı ve değerimi hissettim gaipten gelen

bir enerji ve coşkuyla ve ivme kazandıkça inancım ve içimdeki varyant ve işte kendimi keşfetmenin verdiği şaşkınlık ve heves ile anladım ki bu dünyada fazla bir yer kapladığıma dair geliştirdiğim inanç tamamıyla zıvalık.

Hecelerse öğüttüğüm.

Aslında öğütülen benken hayatın ambarında bazen kendimi aç bir tavuk gibi hissedip biteviye ruhumu gagaladığım ve bir ömür biriken ne ise elbet ruhumda elbet alt bilincimde en çok da yüreğimde.

Sezilerim bazen ezildiğime dair.

Sızlarımsa kimseyi incitmemek adına.

Bir sezaryenle dünyaya gelen bir şiir de değil çünkü kalem de insan da sevgi de ve de umut ve inanç illa ki normal yollardan can bulmalı ve açmalı gözünü dünyaya.

Bir dünya mademki bize bahşedilen bizler de bir üst versiyonu değil miyiz yaşlı dünyanın ve yaşlı yüreklerimizle yana yakıla yaşarken deli gibi sevebilmeyi de m/eziyet eylediğimiz...

Bir hikâye okuyup da yeni bir hikâye yazabilmenin özlemi ve işte biten bir günün son çılgılığında saklı iken ilk nefesi yeni günün ve gecelerden ördüğümüz saçları evrenin aslında her bir örgü bir şiire ya da bir hikâyeye denk düşerken...

Yalpalayan sözcüklerden yolum artık nereye veya hangi yazara denk düşüyorsa ve son zamanlarda zihnimi meşgul eden bir arayış daha doğrusu varmam gereken yerin neresi olduğunu bilemezken ve okuduğum yazıların/kitapların beni ulaştırdığı ilgili yazarın ruh hali belki de müşküle her düştüğümde sığındığım empati gücü ile aslında kendimi aralıksız sorguladığıma dair geliştirdiğim o inanç.

Ne peçesi var hayatın ne de dışarı düzgün açılan bir penceresi bu yüzden soyut pencereler inşa etme ihtiyacı duyuyorum hayata aslında kısılmış olduğum daracık mekândan bir kaçış olarak algıladığım bu yüzden sayısız yazarın haletiruhiyesini teftiş etmek bana ayrı bir coşku ve heyecan katmakta.

Yolluğum illa ki duygularım bazen kendime ve her şeye küsebildiğim belki de bir ömür küskün kalmayı sürdürebilme ihtimali.

En çok da belli bir yaştan sonra uğratıldığım hezimet ve sayısız hayal kırıklığı en çok da eğitim hayatımın farklı dönemeçlerinde karşılaştığım kimi insan ki bana verdikleri ruhsal zararı asla yok sayamam üstelik buna en yakınlarım da dâhil iken ve ne yazık ki bir ömür asla şüphe etmezken hiç kimseden en çok da dostlarımdan onlarca sene sonra onların gerçek yüzünü görmeme vesile olan sıkıntılı zamanlar...

Mizacı dostluğun ve insanlığın da şerh düştüğü değil mi ki dürüstlük ve doğruluk ve siz ne kadar doğru ve düzgün bir insan olsanız bile nihayetinde vardığınız o şaşırtıcı nokta: elbet kendinizden şüpheyi düştüğünüz ve güven duygunuzu da yıkan onca insan ve işte hala güvenebilmeyi başarıyorsam bunda payı olan elbet karşıma çıkan düzgün insanlar ki ümidimi kesmiş olsam bile insan kendinden başka birilerine güvenmeyi hep ama hep tercih ediyor.

Gün yüzlü bir dönemeçte güleç bir yüz.

Dostluğun edası ve şiarı ile inancınızı katlayan ve daha da farkındalık kazanmanıza vesile olan hatta sizin ilk kez farkındalık kazanmanıza vesile olan az sayıda da olsa iyi ve doğru insanların varlığını ispatlamanın size verdiği huzur.

Bir yol ayırımı da değil hani ömrümü bölen: nicesi.

Bu dönemeçlerden geçtiğimi sanıp kendimi defalarca uçurumun en dibinde bulduğum.

Ölüm elbet telaffuz etmek istemeyeceğiniz bir düşünce ya da ihtimal iken ölümü çok yakın hissettiğiniz üstelik sağlığınız da yerinde iken.

Elbet ihtimaller ile örtüşen.

İmkânsızlığın seyirinde seçenek bulamadığınız ve boş bıraktığınız bir imtihan kâğıdı gibi.

Ne de olsa sınıandığımız aşikâr gelin görün ki bu sınavın kalıcı ve de ezelden süregeldiğin fark etmem için haddinden fazla acı ve sıkıntı yaşadım bu anlamda dersimi illa ki iyi çalışmış olsam da bir ömür boyu, ansızın gördüm ki; hayat denen okulda sınıfta kalan az sayıda öğrencinin başında geliyorum.

Bir Oğuz Atay kitabında kaybolmuşken ve son sözünü okurken kitabım ister istemez bu sefer merhum yazarla empati yapma ihtiyacı hissettim ve kim bilir daha söyleyeceği ve yazacağı ne çok şey vardır, diye düşünmeden de edemediğim.

Herkesin üstünde her elbise illa ki şık duracak diye bir şık da yokken kalemin en yakıştığı yazarlardan biri Atay'dır, şüphesiz hele ki her şeyden en çok da kendinizden şüphe duyduğunuz bir dönemeçte karşılaştığınız bu ihtimaller ve de imkânsızlık gelişmişken bol bol da sorguluyor insan kendini ki...

Nasıl cüret edebilirim ki Atay'ın iç dünyasını tahayyül etmek adına?

Çok basit hele ki yanılğı ve yenilgi dolu harcadığınız bir hayat dururken arkanızda ve hala umut etmeyi de elden bırakmamışken...

Bazen habis düşünceler ve de ihtimaller zihnini istila edebilmekte tıpkı ruhunuzu ve benliğinizi terk etmeyen sıkıntılara ve zulme maruz kalırken.

Açıldırılamıyor kimi acı kimi şey hatta kimi insan hatta adını bile koyamıyorsunuz hissettiklerinizin ve canınız her yandığında illa ki sebebini soruyorsunuz ve buna vakıf tek Güç sayesinde dik durmaya çalışıp mücadeleyi de elden bırakmıyorsunuz.

Kimlik taramamda geriye dönersem sayısız sıfatla iştilal oldum: kartvizitime yazılma ihtimali olan birkaç meslek sonrasında uzun süren bir küskünlük dönemim nerede ise tüm hayata ve kendime ve işte yazmaya başladıktan sonra yavaş yavaş çözülen dilim ve hala da ifa edebildiğim net bir şeyler yok ve önümde de uzun bir yol uzanmakta bir şeyleri gerçek ve canlı kılmak adına.

Ama ilk payıma düşen kendimi daha çok sevmek ve kabullenmek belki de bu yüzden yazmaya ve siz, değerli okuyucuma fazlasıyla ihtiyacım var.

Ve yazımın başında da vurguladığım üzere: kim olduğum ya da olduğunuz çok da önemli değil ve sevgili Atay'a da rahmet okuyarak bir cümlesi ile bitirmek istiyorum yazımı:

"Ben buradayım sevgili okuyucum, sen neredesin acaba?"(O. Atay)

Mekânın cennet olsun, değerli yazarım.